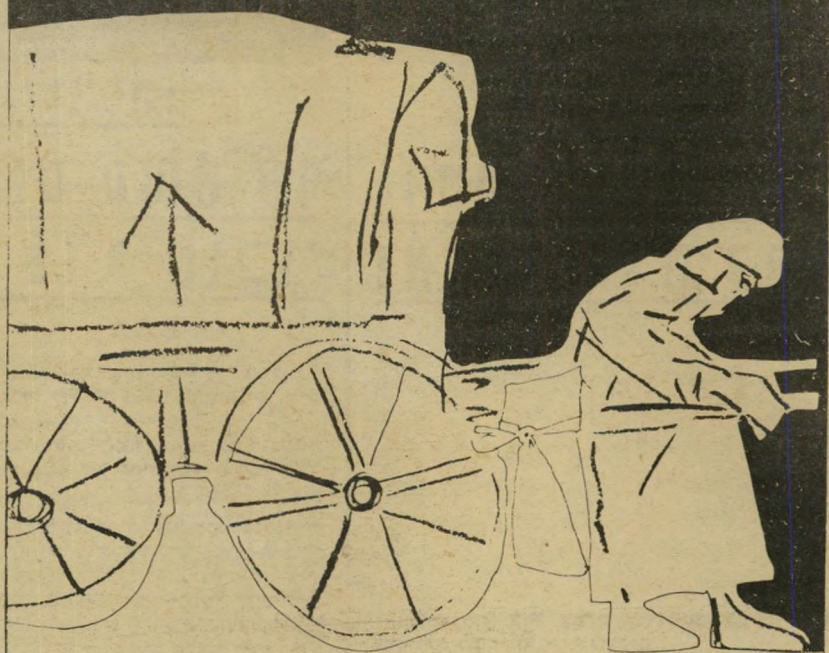

אמא קוראז' ברטולד ברכט

הכינו כרטיסים מראש

36
הצגות
בלבד
באולם
הקאמרי

החל מחודש אפריל.

הולכים לתיאטרון טוב. הקאמרי.

שירה • מאיר • שוב עמי • שקולניק

נוסח עברי
כמוי
תפאורה ותלבושות
מוסיקה
ניהול מוסיקלי
תאורה

משתתפים: זהרירה חריפאי, אילן דר, יוסף כרמון, שלמה וישינסקי, ריקי גל, ענת וקסמן, גיאל נאור, דב גבון, יוסי קאניץ, קרול מרקוביץ, נתן כוגן, בשמת אלוני, יותם זילברמן, זארה וארתאניאן, נורית כהן, אילן כרמי.

בלווי תזמורת. במה מסתובבת.

כרטיסים להשיג: הדרך, אבן גבירול 90
03*248788.248844
קסטל, אבן גבירול 153
03*444725.447678
למחזיקי כרטיסי אשראי:
03*239258.221792
בקופת הקאמרי 03*233335
ובתי המשרדים.

הכניסה ראשית הדרך קסטל

כשהייתי שרה

(המשך מעמוד 18)

הושבת שהוא טוב ושמוליק הושב שהוא לא טוב?

זה קורה בין כל האנשים שעובדים ביחד, זה תמיד קורה.

אבל כאן זה גם נכנס לתוך הבית.

אז קורה שאני מחמת את החלב לילד ואנחנו מתווכחים על גישות ואו החלב גולש, אבל יש כזה יתרון עצום. ומלבד זאת, במשך כל הזמן הזה שאני איתו השתתפתי במיספר הפקות גדולות אחרות שהוא לא היה שותף להן בכלל, חוץ מהשלב האדמיניסטרטיבי של חתימת החוזה. אני לא מת עסקת בצד הפיננסי. השתתפתי בן הפקות שבהן לא ראו אותי, הוא לא היה בן לחזרות, לא היה שותף, לא התערב.

קל לעבוד איתך?

זו שאלה שאת צריכה לשאול ביי מאים. אני הושבת שמבחינות מסר יימות קל, ואולי מבחינות אחרות לא כליכך.

אני אוהבת עבודה יצירתית וחופשית עם כימאי שבסופו של דבר מביאה אותי לתוצאה מסודרת. כשאני על הבימה ברור לי מה ואיך אני הולכת לעשות את התפקיד.

ואיך הקאריירה הענימה הזאת מסתדרת עם גידול ילדים?

כמו כל אשה שיש לה קאריירה משלה שהיא חשובה לה, קשה לי עם העניין של בית ומישפחה. אבל כמו כל אשה עובדת אחרת, אני פשוט שוכרת מטפלת או כייביסיטר. יש לנו שני ילדים בגילים מאוד קרובים. ירמי, הגדול (3 ושלושה חודשים) ויוסיק (2 וחודשיים). הפרש זעיר שהופך את העניין ליותר מפרך, וגם לנהדר. הבן הגדול מראה סימנים מפורשים של מוסיקאליות גבוהה ואני הושבת שצריך לטפח את זה.

תעזרי לי?

כפירוש כן. עוד מעט הוא יתחיל ללמוד מוסיקה.

האם לאור הניסיון שלך במיקצוע, נראה לך שכדאי שהילדים ילכו באותה דרך?

לא. הילד מגלה סימנים מובהקים, הוא מגנן בפסנתר כמו פסנתרן ולא סתם דופק בקלידים. וכששואלים אותו מה הוא רוצה להיות, הוא אומר שהוא רוצה להיות פסנתרן כמו יוסי בךנן, המוסיקאי שמלווה אותי ושליווה אותי גם בערב שירי ברכט.

אדם צריך לעשות את מה שהוא מוכשר בו. אני אעזור לו לעשות את זה טוב מבני, ללמוד, לבסס את הכישרון שלו בלימודים.

והקטן?

הוא גאון. לרעתי.

לדעתך הלא-אובייקטיבי בית.

הוא מראה סימנים לכיוון הטכני. עם הבן הקטן, בנוסף לעובדה שיש השניים קרובים בגיל, עברנו שנה מאוד קשה. בגיל חצי שנה גילו אצלו גידול סרטני בטסן. הוא נותח ונכנס נשאר בחיים. לא בגלל הגידול, אלא בגלל הניתוח שהיה מאוד קשה. אחר־כך הוא קיבל טיפול כימותרפי במשך שנה. ותודה לאל, היום הוא נחשב לילד בריא.

בתקופה הזאת התרכזנו בעצמנו ובצוות הרפואי של תל־השומר, במחלקה ההמטולוגית, שאני מוכרתה להר כיר שוב ושוב כמה שהם היו נהדרים ונפלאים. קיבלנו מהם חיזוקים לכל אורך הדרך. היום הוא נחשב לנזק מסרטן, בריא. הוא עדיין במעקב, כמו, ויהיה במעקב עד גיל 5.

ובתקופות כאלה יש הרגשה ששום דבר אחר לא חשוב?

להיפך. את חייבת לאזור כוחות ולהמשיך לעבוד. כמוכן שזה קשה מאוד, כי עצם הטיפול בילד תובע התמסרות טוטאלית, והחרדות, והחיים בצל המוות כל הזמן, זה דבר נורא. אבל

דווקא בגלל זה ובשביל הילד לא הפסקנו לעבוד. כשהוא נותח הייתי כוכבת של הצגה ביידיש.

במשך כל התקופה הזאת המושבת להוסיע?

ביום שהוא נותח ביטלתי הצגה, וברגע שהוא יצא מסכנת־חיים ויצא מהחזר לטיפול נמרץ, המשכתי להר פיע. כמוכן שכל ערב כשהייתי שרה הייתי צריכה לחנוק את הרמעות. היה לי קשה. השירה באה מתוך הבטן, והייתי צריכה לחנוק את הרמעות, אבל המשכתי וזה נתן לי את הכוח לעזור לו, עזרה שהיה זקוק לה מאוד גם ממני וגם משמוליק.

המיקרה הזו שינה אתכם?

זה עוד מיפגש בחיים שמחשל אותך, שגורם לך יותר להתמקד בדברים שאתה עושה, לא להתפור, לא לבזבז זמן על שטויות, לדעת שכל יום בחיים הוא חשוב.

בואי נחזור לתקליט, יש שם שיר שנקרא "היובלים והראלים", על שני בחורים בשם יובל הראל שנפלו במיליחמת־הלבנון.

השיר נולד למעשה בלונדון. כתב אותו עימנואל צבר, שהיה באותה העת שליח־הסוכנות שם, והלחין אותו יאיר רוזנבלום.

הם קראו בעיתונים את הסיפור על שני היובלים. שני נערים מאותה השכר

„אני רואה את עצמי כזמרת, כמישהו שקיבל מתנה שנקראת קול יפה, קול טוב“

נה בירושלים, שנפלו כמעט באותו הזמן בלבנון, ולשניהם קראו יובל הראל. הם כתבו את השיר לעצרת שמתקיימת בכל שנה בשגרירות לרגל יום־הזיכרון.

ואיך הגיע השיר אליך?

יאיר הגיע לארץ ואמר לי שהיה רוצה שאשיר את השיר הזה. כמוכן ששמוליק ואני החלטנו מייד לאמץ אותו, למרות הוא שיר קשה וכבד, אבל היה כזה גם משהו מן השליחות.

היה לכם קשר עם הד מישפחות?

בהחלט, אבל רק אחרי שהשיר הוקלט. רצינו שהיצירה לא תהיה מוסיפת מהיכרות אישית. אני מאמינה שהשיר מדבר על כל היובלים שלא הספיקו לזרום אל הים.

ואיך הגיבו המישפחות על השיר?

זו היתה התרגשות גדולה. עד היום אנחנו בקשר ובידידות אמיצה עם שתי המישפחות. השיר הוא לא שלאגר חולף, למרות שהוא שיר קשה, הוא קליט והקהל פשוט שר איתי את הפיומן החוזר בהופעות. זה לא רק שיר לעצרות ולימיזכרון.

שמתיילב שבללת בתך ליט גם את „שיר לשלום“.

זה שיר לשלום. זה שיר שכתב יענקלה רוטבליט, שהוא בעצמו נכה של מילחמת ששת־הימים שאיבד רגל. ואז זו היתה זעקה מליבו, שאני זכיתי לזעוק אותה. המוסיקה היא של יאיר רוזנבלום, והשיר פשוט הפך להימנון. מכיוון שעניין השלום לא מפסיק להיות אקטואלי והכמיהה לשלום היא חלק ממני, השיר הזה אף פעם לא עזב אותי. שום מיפגש שלי עם קהל לא מסתיים בלי לשיר את השיר הזה. אני שרה אותו במשך כל השנים, לכל קהל. הוא שיר לדורות.